

Postanowienie z dnia 25 października 2001 r.

I PZ 79/01

Nie jest oznaczeniem wartości przedmiotu zaskarżenia apelacji (art. 368 § 2 KPC) stwierdzenie, że wyrok oddalający powództwo o ustalenie istnienia stosunku pracy jest zaskarżony w całości, jeżeli w pozwie nie podano wartości przedmiotu sporu. Nie jest również takim oznaczeniem stwierdzenie, że wymagalne jest roszczenie o zapłatę wynagrodzenia, gdy nie jest ono przedmiotem sporu.

Przewodniczący SSN Barbara Wagner, Sędzia SN: Józef Iwulski (sprawozdawca), Andrzej Kijowski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 października 2001 r. sprawy z powództwa Wojciecha J. przeciwko Przedsiębiorstwu Handlu Zagranicznego „E.” Sp. z o.o. w Ł. o ustalenie istnienia stosunku pracy, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 14 marca 2001 r. [...]

o d d a l i ł zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Powód Wojciech J. wniósł przeciwko Przedsiębiorstwu Handlu Zagranicznego „E.” Spółce z o.o. w Ł. pozew o ustalenie, że strony łączy od 1 stycznia 1994 r. stosunek pracy. W pozwie nie oznaczono wartości przedmiotu sporu. Wyrokiem z dnia 28 września 2000 r. [...], Sąd Rejonowy-Sąd Pracy dla Łodzi Śródmieścia oddalił powództwo. Wyrok ten, powód działający przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, zaskarżył apelacją, w której nie oznaczył wartości przedmiotu zaskarżenia. Na wezwanie o uzupełnienie tego braku pełnomocnik powoda złożył pismo z dnia 1 grudnia 2000 r., w którym wywiódł, że zaskarża w całości wyrok Sądu pierwszej instancji, który dotyczy roszczenia niepieniężnego. Następnie powód wywiódł, że „aktualnie również trudno określić wartość przedmiotu zaskarżenia, chociaż w międzyczasie

zmienił się stan faktyczny, ponieważ w dniu 12.11. br. Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników P.H.Z. „E.” zawiesiło wypłatę wynagrodzeń powodowi (...) W tej sytuacji od dnia dzisiejszego wymagalnym roszczeniem powoda jest jego wynagrodzenie za miesiąc listopad br. w kwocie 4.500,00 złotych brutto, które sukcesywnie co miesiąc będzie narastało, przy czym w związku ze zwłoką Spółki w wypłacie wynagrodzenia powodowi będą przysługiwały również odsetki ustawowe”. Po nadaniu biegu apelacji powoda, na rozprawie przed Sądem drugiej instancji w dniu 14 marca 2001 r., pełnomocnik powoda oświadczył, że wartość przedmiotu zaskarżenia sprecyzował w piśmie z dnia 1 grudnia 2000 r., gdyż w tej chwili wymagalne jest roszczenie w kwocie 4.500,00 zł z tytułu „nie wypłaty” wynagrodzenia za miesiąc listopad.

Postanowieniem z dnia 14 marca 2001 r. [...] Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi odrzucił apelację powoda. Sąd drugiej instancji wywiódł w uzasadnieniu, że zgodnie z art. 368 § 2 KPC w sprawach o prawa majątkowe należy w apelacji oznaczyć wartość przedmiotu zaskarżenia, przy odpowiednim zastosowaniu art. 19-24 KPC. W sprawie o ustalenie istnienia stosunku pracy sposób oznaczenia wartości przedmiotu sporu (zaskarżenia) określa art. 23¹ KPC. Powód nie wskazał w pozwie wartości przedmiotu sporu, a więc wyjaśnienie, że zaskarżył apelacją wyrok Sądu pierwszej instancji w całości, nie oznacza uzupełnienia jej braku. Również wskazanie wartości przyszłych lub aktualnych roszczeń pieniężnych, które nie były objęte pozwem, nie oznacza określenia wartości przedmiotu zaskarżenia.

Na postanowienie to powód wniósł zażalenie, w którym wywiódł w szczególności, że w piśmie z dnia 1 grudnia 2000 r. wskazał wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 4.500,00 zł (miesięczne wynagrodzenie za pracę). Oznaczenie to jest błędne w świetle art. 23¹ KPC. Jednakże nie można błędnego podania wartości przedmiotu zaskarżenia traktować równoznacznie z nieusunięciem braków formalnych apelacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie mają zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. Nr 48, poz. 554). Według art. 368 § 2 KPC powód powinien więc w

apelacji wskazać wartość przedmiotu zaskarżenia, zgodnie z adekwatnymi do przedmiotu sprawy przepisami art. 19 § 2 i art. 23¹ KPC. Wezwanie o uzupełnienie tego braku było więc całkowicie prawidłowe i powinno być wykonane przez fachowego pełnomocnika powoda w sposób określony tymi przepisami, a więc przez wskazanie konkretnej kwoty pieniężnej odpowiadającej sumie wynagrodzenia powoda za pracę za okres jednego roku. W piśmie z dnia 1 grudnia 2000 r. (a tylko ono może być analizowane w płaszczyźnie wykonania w terminie wezwania o uzupełnienie braków) powód tak rozumianego uzupełnienia nie dokonał. Słusznie bowiem Sąd drugiej instancji stwierdził, że nie jest wskazaniem wartości przedmiotu zaskarżenia ani stwierdzenie, że wyrok jest zaskarżony w całości (zwłaszcza, że w pozwie nie podano wartości przedmiotu sporu), ani stwierdzenie, że wymagalne jest roszczenie powoda o zapłatę wynagrodzenia w kwocie 4.500 zł (takie roszczenie nie było przedmiotem sporu), ani tym bardziej stwierdzenie, że powód dochodzi roszczenia niepieniężnego i „aktualnie również trudno określić wartość przedmiotu zaskarżenia”. Nie jest więc tak, jak powód twierdzi w zażaleniu, że wskazał wartość przedmiotu zaskarżenia, choć nieprawidłowo. Pismo z dnia 1 grudnia 2000 r. w ogóle nie zawierało bowiem w znaczeniu prawnym (zgodnie z art. 19 § 2 i 23¹ KPC) określenia wartości przedmiotu zaskarżenia.

Z tych względów zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 385 w związku z art. 393¹⁸ § 3 i art. 397 § 2 KPC.

=====